

О! ты музе съ сладкъ гласъ,
Що си свикалъ тука насъ,
Ты веселишь душата ны,
И смирявашъ сърдца ны.

Мждростъта ни вече зове,
Къмъ ученитъ плодове
Да притечемъ вси съ радость,
Къмъ наука и учениость.

Стига толкози времена,
Да стоиме въ тѣхъ простота,
Ний сме вече въ онзи свѣтъ,
Гдѣто истица златній вѣкъ.

Некъ си мыслимъ въ памятьта,
Че сме народъ ний на свѣта,
Нъ сме останали дор' и до днесъ
Въ простота и несвѣсть.

Да живѣе Рускій царь,
Милостивій нашъ господарь,
Който нази избави
Отъ турското лошо иго.
